

[Udenrigsministeren]

følge den. Der har jo til tider været færre end antallet af forespørgere, og det er lidt synd, da udlandet jo ikke ligger så langt væk, det ligger faktisk nærmere Danmark end så mange andre lande.

Jeg synes, der i debatten er blevet berørt ganske spændende ting, og jeg lagde mærke til hr. Lasse Budtz' bemærkninger om, at Europa bør påtage sig en større rolle. Jeg er ganske enig med hr. Lasse Budtz heri, ligesom jeg er helt enig med hr. Lasse Budtz i, at der er et bydende behov for, at vi nu tager Europas rolle op til debat, og i, at europæerne sammen bør diskutere udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske spørgsmål. Jeg var også meget tilfreds med hr. Lasse Budtz' understregning af, at det ikke er noget, der må være rettet imod samarbejdet med USA om vort forsvar.

Jeg er også enig med hr. Lasse Budtz i, at EPS kan være et forum, som vi kan bruge til de overvejelser – det sker jo også i stigende grad – men det er helt naturligt, at vi her i dag får en drøftelse om Den Vesteuropæiske Union, al den stund der i Europa for øjeblikket foregår mange overvejelser om, hvad der er det rette forum for diskussionen om de sikkerhedspolitiske spørgsmål i det, vi kan kalde den europæiske søjle inden for NATO. Her er det klart, at EPS rummer visse begrænsninger, begrænsninger, som vi forhåbentlig med tiden kan få fjernet, men én væsentlig begrænsning er jo, at en række NATO-lande ikke er med.

Der er også en række NATO-lande, der ikke er med i Vestunionen. Jeg undrer mig for øvrigt lidt over at høre – det var vist hr. Albrechtsen, der sagde det – at de konservative regeringer kommer med forfærdelige udtalelser i Vestunionen. Jeg tror ikke, hr. Albrechtsen er klar over, at Jacques Poos fra Luxembourg, som hr. Albrechtsen specielt citerede, er formand for Luxembourgs Socialistiske Parti – det være sagt til hr. Albrechtsens orientering. I øvrigt var det, hr. Poos sagde, det helt naturlige, at Vesteuropas forsvar, Vesteuropas sikkerhed, er afhængigt af atomvåben, så længe der består en konventionel ubalance. Det er det, der er grundlaget for den strategi, som NATO, også Danmark, tilslutter sig, og så længe vi har en konventionel ubalance, har vi brug for atomvåben, også for at kunne forhandle os frem til en

konventionel balance. Det synes jeg er meget vigtigt at få slået fast.

Hr. Lasse Budtz var skeptisk over for Vestunionen, og det er der flere andre der også har været. Jeg tror under alle omstændigheder, som jeg også sagde indledningsvis, at vi med stor opmærksomhed bør følge udviklingen i Vestunionen, for hvis nu der sker det, at væsentlige overvejelser mellem de europæiske NATO-lande om europæiske holdninger til grundlæggende sikkerhedspolitiske problemstillinger kommer til at foregå i Vestunionen og der derfor reelt i dette forum vil foregå den europæiske diskussion, som man så i høj grad bagefter vil få refereret til og må tage til efterretning, f.eks. ved NATO-møder, må man da stille det spørgsmål: kan det være i Danmarks interesse at være borte fra det bord, hvors ting vedrørende vores sikkerhed bliver diskuteret? Har det ikke altid været i dansk interesse at deltage i internationalt samarbejde og være til stede dér, hvor væsentlige beslutninger vedrørende Danmarks sikkerhed og andre interesser bliver truffet? Har det ikke altid været i vores interesse at bidrage positivt til debatten? Jeg mener, at det er ud fra den synsvinkel, vi meget nøje skal følge udviklingen i Vestunionen.

Hr. Lasse Budtz var inde på, at der kan være formelle problemer i forbindelse med et fremtidigt dansk medlemskab. Jeg vil også pege på, at der er det lille formelle problem, at Vestunionen ikke er en organisation, man kan søge om at blive medlem af, men Vestunionen kan invitere andre til at blive medlemmer, og her har vi jo hørt tilkendegivelser fra forskellig side om, at man egentlig finder, at det er et meget bekvemt forum for sikkerhedspolitiske diskussioner, fordi man undgår at have de mere »besværlige« med. I den sammenhæng skal vi da også være opmærksom på, om vi andre steder optræder med en så tilpas grad af solidaritet og loyalitet over for vore allierede, at de også har interesse i at have os med ved bordet, hvor man måtte sætte sig ned og diskutere disse ting. Det tror jeg specielt er noget vi skal have i tankerne, når vi ser tilbage på de seneste års danske bidrag til diskussionen inden for NATO: fodnoter m.v. Vi skal se tilbage på, om det nu også har været den rigtige måde at fremme danske muligheder for at deltage i debatten på og få indflydelse på udviklingen.